

PŘEDNÁŠKA
Právo na pokojné užívání majetku
2015

Pavel Kandalec

Čl. 11 Listiny základních práv a svobod

- (1) Každý má právo vlastnit majetek. Vlastnické právo všech vlastníků má stejný zákonný obsah a ochranu. Dědění se zaručuje.
- (2) Zákon stanoví, který majetek nezbytný k zabezpečování potřeb celé společnosti, rozvoje národního hospodářství a veřejného zájmu smí být jen ve vlastnictví státu, obce nebo určených právnických osob; zákon může také stanovit, že určité věci mohou být pouze ve vlastnictví občanů nebo právnických osob se sídlem v České a Slovenské Federativní Republice.
- (3) Vlastnictví zavazuje. Nesmí být zneužito na újmu práv druhých anebo v rozporu se zákonem chráněnými obecnými zájmy. Jeho výkon nesmí poškozovat lidské zdraví, přírodu a životní prostředí nad míru stanovenou zákonem.
- (4) Vyvlastnění nebo nucené omezení vlastnického práva je možné ve veřejném zájmu, a to na základě zákona a za náhradu.
- (5) Daně a poplatky lze ukládat jen na základě zákona.

- - -

Protokol č. 1 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod

čl. 1 – ochrana majetku

1. Každá fyzická nebo právnická osoba má právo pokojně užívat svůj majetek. Nikdo nemůže být zbaven svého majetku s výjimkou veřejného zájmu a za podmínek, které stanoví zákon a obecné zásady mezinárodního práva.
2. Předchozí ustanovení nebrání právu států přijímat zákony, které považují za nezbytné, aby upravily užívání majetku v souladu s obecným zájmem a zajistily placení daní a jiných poplatků nebo pokut.

1. Úvodní vymezení

Co je chráněným objektem?

- vlastnické právo
- majetek
- legitimní očekávání

Kdo je chráněným subjektem?

- každá fyzická i právnická osoba

Vertikální rovina

- zdanění
- vyvlastnění a jiná omezení vlastnického práva

Horizontální rovina

- ochrana obecnými soudy ⇒ ochrana před zásahem do pokojného stavu ⇒ svépomoc
- povinnost státu stíhat majetkové delikty (krádež, podvod, zpronevěra a další)

Nález Ústavního soudu sp.zn. IV. ÚS 1735/07 ze dne 21. 10. 2008

Garance vlastnického práva podle čl. 11 Listiny se sice bezprostředně týká toliko vztahu mezi jednotlivcem a státem, avšak kromě toho, že tato ustanovení zajišťují povinnost veřejné moci jednat tak, aby do vlastnického práva jednotlivce sama nezasahovala, zavazují veřejnou moc, aby vlastníkově poskytla ochranu v případě, kdy by jeho vlastnické právo bylo rušeno či omezováno ze strany třetích subjektů. Vlastnické právo, jak je garantováno citovanými ustanoveními, tedy není pouze ochranou před zásahy ze strany veřejné moci (status negativus), nýbrž zakotvuje i nárok na určité pozitivní plnění (zejména ochranu) ze strany státu (status positivus).

2. Některé principy

Iura scriptum sunt vigilantibus („vigilantibus iura“)

Práva jsou psaná pro bdělé – t.j. ty, kteří o svá práva dbají

Ex iniuria ius non oritur

Z bezpráví nemůže povstat právo

Nemo plus iuris transfere potest quam ipse habet („nemo plus iuris“)

Nikdo nemůže na druhého převést více práv, než má sám

Quieta non movere

Nehýbat s tím, co se nehýbe – nezasahovat do pokojného stavu

Non sunt iudicandae leges

Soud nesoudí zákony

3.Pojem „vlastnické právo

Pravidlo, že vlastnické právo všech vlastníků má stejný zákonný obsah a ochranu nebylo vždy samozřejmostí.

- **Institut tzv. děleného vlastnictví.** Jednalo se tedy o klasický vztah založený na principu léna mezi pánem a jeho poddaným. Vrchní vlastník měl právo dispoziční, kdežto vlastník užitkový měl pouze právo užitkové (a to ještě omezené).
- **Privilegování socialistického vlastnictví**

Zákon č. 141/1950 Sb., (tzv. Střední občanský zákoník – „SOZ“)

1) socialistické vlastnictví – § 101 SOZ (dělí se na vlastnictví státní a družstevní);

2) osobní vlastnictví – § 105 SOZ;

3) vlastnictví soukromé – § 106 SOZ. V soukromém vlastnictví mohly přitom podle ústavního zákona č. 150/1948 Sb., Ústava Československé republiky (!) být pouze malé podniky (§ 158 odst. 1) a zemědělská půda do 50 hektarů (§ 159). Do osobního vlastnictví naopak patřily předměty domácí a osobní spotřeby, rodinné domky a úspory nabyté prací (§ 106 SOZ). Konečně socialistické vlastnictví bylo definováno jako zdroj bohatství a síly republiky a blahobytu pracujícího lidu (§ 100 SOZ).

- Usnesením vlády z r. 25. 1. 1958 byla zavedena Jednotná evidence půdy (JEP). Zachyceny v ní byly nikoliv vztahy vlastnické, ale skutečné vztahy užívací.
- Se zrušením Obecného zákoníku občanského (ABGB) od 1. 1. 1951 došlo k žalostnému nepořádku v evidenci skutečných vlastníků nemovitostí. Z tohoto neutěšeného stavu pak vycházel i v roce 1993 vzniklý katastr nemovitostí a dodnes nelze na jeho údaje spoléhat tak, jak se bylo možné spoléhat na zápisy v Pozemkové knize do konce roku 1950. Dnes chybí katastru nemovitostí především tzv. materiální publicita.
- V roce 1991 byly různé formy vlastnictví zrušeny. Dodnes však přetrvává v běžné řeči vcelku neškodný nešvar označovat byty (bytové jednotky) ve vlastnictví jako „byty v osobním vlastnictví“, „byty v OV“.

4.Pojem „majetek“

- autonomní jazyk Úmluvy. Výklad pojmu použitého v Úmluvě (zde pojmu „majetek“ dle č. 1 Protokolu č. 1 k Úmluvě) není omezen na vlastnictví hmotného majetku a nezávisí na formální kvalifikaci vnitrostátního práva
- zbavení vlastnictví k majetku je zásadně okamžitým aktem
- okolnosti znárodnění – neslučitelnost *ratione temporis* (pro ČR od 18. 3. 1992)

manželé Poláčkovi a Gratzingerovi v. Česká republika

Stěžovatelé nesplňovali podmínku českého státního občanství, protože je ztratili nabytím občanství USA.

„Stěžovatelé věděli, že jsou z restituce majetku vyloučeni a že jim restituční zákony nedávají žádnou možnost zaniklé vlastnické právo znovu nabýt, jejich jediná možnost, jak uspět, spočívala v dosažení zrušení zákonného ustanovení, stanovícího podmínku občanství, pro

jeho neústavnost. Nicméně pouhá víra, že zákon bude v tomto ohledu skutečně změněn, neměl formu legitimního očekávání ve smyslu čl. 1 Protokolu č. 1.“

Broniowski v. Polsko (rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 19. 12. 2002 – velký senát)

Babička stěžovatele byla odsunuta ze Lvova, který připadl SSSR. Dle vnitrostátních polských zákonů pak měl stěžovatel nárok na odškodnění. To ale probíhalo neúměrně pomalu a stěžovatel ještě zdaleka nebyl odškodněn.

„Situace, která vznikla před 10. 10. 1994, kdy Polsko ratifikovalo Protokol č. 1, přetrvávala dosud. Stěžovatelovo právo mělo podobu oprávnění na náhradní majetek podle vnitrostátního práva. Stát nebyl podle názoru Soudu schopen uspokojivě odůvodnit rozsah, v jakém po léta nerealizoval práva stěžovatele.“

Jednalo se o tzv. „pilotní případ“.

Podobná otázka řešena i ve vztahu k Rumunsku a Bulharsku:

- Viasu v. Rumunsko (ze dne 9. 12. 2008)
- Kirilova v. Bulharsko (ze dne 9. 6. 2005)

Pinc a Pincová v. Česká republika

„Rovnováha mezi požadavky obecného zájmu a imperativu ochrany práv jednotlivce je zachována, pokud je finanční náhrada v rozumném poměru k tržní hodnotě majetku v době, kdy k odnětí vlastnictví došlo.“

„Soud nemohl než konstatovat, že cena zaplacená v roce 1967 a vrácená stěžovatelům v restituci, nemohla být v rozumném poměru k hodnotě majetku o třicet let později.“

5. Vlastnictví zavazuje

Podmínkou ústavní konformity omezení vlastnického práva je, že toto omezení:

1. je stanoveno zákonem (**legalita**)
2. sleduje legitimní cíl (**legitimita**)
3. zachovává vztah přiměřenosti mezi omezením pro jednu stranu a výhodou pro ostatní (**proporcionalita**)

• Úklid přilehlé pozemní komunikace

§ 27 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích ve znění účinném do 15. 4. 2009

(4) Vlastník nemovitosti, která v zastavěném území obce hraničí se silnicí nebo s místní komunikací, odpovídá za škody, jejichž příčinou byla závada ve schůdnosti na přilehlém chodníku, která vznikla znečištěním, náledím nebo sněhem, pokud neprokáže, že nebylo v mezích jeho možností tuto závadu odstranit; u závady způsobené povětrnostními situacemi a jejich důsledky takovou závadu zmírnit.

- **povinnosti související s vlastnictvím lesa**
 - lesní hospodářské plány nebo lesní hospodářské osnovy
 - trestný čin poškozování lesa těžbou
- povinnost strpět tzv. obecné užívání lesa

§ 19 zákona 286/1995 Sb. (lesní zákon)

Užívání lesů

(1) Každý má právo vstupovat do lesa na vlastní nebezpečí, sbírat tam pro vlastní potřebu lesní plody a suchou na zemi ležící klest. Při tom je povinen les nepoškozovat, nenarušovat lesní prostředí a dbát pokynů vlastníka, popřípadě nájemce lesa a jeho zaměstnanců.

- **památkově chráněné objekty**
 - celá řada povinností vyplývajících ze zákona o památkové péči
 - rovněž některé výhody (daňové úlevy, dotace)
 - trestný čin zneužívání vlastnictví

§ 229 trestního zákoníku

Zneužívání vlastnictví

Kdo poškodí důležitý zájem kulturní, vědecký, na ochraně přírody, krajiny nebo životního prostředí, chráněný jiným právním předpisem, tím, že zničí, poškodí, učiní neupotřebitelnou nebo zašantročí vlastní věc větší hodnoty, která požívá ochrany podle jiného právního předpisu, bude potrestán odnětím svobody až na dvě léta, zákazem činnosti nebo propadnutím věci nebo jiné majetkové hodnoty.

- **veřejně přístupné pozemní komunikace**

§ 19 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích

Obecné užívání

(1) V mezích zvláštních předpisů upravujících provoz na pozemních komunikacích a za podmínek stanovených tímto zákonem smí každý užívat pozemní komunikace bezplatně obvyklým způsobem a k účelům, ke kterým jsou určeny (dále jen "obecné užívání"), pokud pro zvláštní případy nestanoví tento zákon nebo zvláštní předpis jinak.

rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2007, sp.zn. 6 Ans 2/2007-128

„Ke vzniku veřejně přístupné účelové komunikace není třeba správního rozhodnutí ani není podstatné, jak je příslušný pozemek, na němž se komunikace nachází, veden v katastru nemovitostí či jak byl evidován v minulosti. Podstatné je, zda tento pozemek splňuje veškeré znaky veřejně přístupné účelové komunikace...“

Vychází se z tzv. teorie věnování – t.j. pokud vlastník, byť i jen konkludentně, souhlasil se vznikem veřejně přístupné pozemní komunikace na jeho pozemku, nemůže svévolně tuto cestu zahradit (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 20. 3. 2002, sp.zn. 22 Cdo 1911/2000). Tyto závěry jsou však do jisté míry relativizovány v nálezů Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp.zn. II. ÚS 268/06.

- další možná omezení jsou zakotvena v mnoha různých zákonech správního práva (stavební zákon, zákon o ochraně přírody a krajiny, vodní zákon, zákon o myslivosti atd...)
- všechna výše zmíněná, tzv. veřejnoprávní omezení vlastnického práva, se dějí bez náhrady a vyvolávají tak pochybnosti

6.Nechtěné pozbytí vlastnického práva

Vyvlastnění

Vyvlastnit lze jen za kumulativního splnění následujících podmínek:

- ve veřejném zájmu,
 - nelze-li dosáhnout účelu jinak,
 - na základě zákona,
 - jen pro tento účel a
 - za náhradu
- Sporrong a Lonnröth v. Švédsko (1982). Soud (ESLP) tu konstatoval, že konflikt veřejných zájmů s ochranou vlastnického práva musí být řešen v souladu s principem "fair balance". Za vyvlastnění tu byl považován i stav, kdy sice de iure k vyvlastnění nedošlo, avšak fakticky již stěžovatelé dlouhodobě své pozemky nemohli vůbec užívat v důsledku stavební uzávěry.
 - Zvláštním zákonem byla prohlášena konkrétní stavba – jezy na Labi – za veřejný zájem. Mělo se tak usnadnit vyvlastňovací řízení. Ústavní soud příslušná ustanovení zákona zrušil:

Nález Ústavního soudu ze dne 28. 6. 2005, sp.zn. Pl. ÚS 24/04

Tím, že Parlament rozhodl, že konkrétní vodní cesta je ve veřejném zájmu, aplikoval neurčitý právní pojem na konkrétní případ, což však přísluší zásadně správnímu orgánu, eventuálně následně soudu, a došlo tak k porušení principu dělby moci.

Veřejný zájem v konkrétní věci je zjišťován v průběhu správního řízení na základě poměrování nejrůznějších partikulárních zájmů, po zvážení všech rozporů a připomínek. Z odůvodnění rozhodnutí, jehož ústředním bodem je otázka existence veřejného zájmu, pak musí zřetelně vyplynout, proč veřejný zájem převážil nad řadou soukromých, partikulárních zájmů. Veřejný zájem je třeba nalézt v procesu rozhodování o určité otázce (typicky např. o vyvlastňování), a nelze jej v konkrétní věci a priori stanovit. Z těchto důvodů je zjišťování veřejného zájmu v konkrétním případě typicky pravomocí moci výkonné, a nikoliv zákonodárné.

Napadeným ustanovením došlo nejen k zásahu moci zákonodárné do moci výkonné, ale bylo jím omezeno rovněž právo na soudní přezkum. Případná správní rozhodnutí (např. o vyvlastnění), učiněná v souvislosti s výstavbou a modernizací předmětné vodní cesty, budou sice přezkoumatelná soudem v rámci správního soudnictví, ale z tohoto přezkumu bude vyloučena otázka existence veřejného zájmu, neboť ten je již stanoven zákonem, kterým jsou obecné soudy podle čl. 95 odst. 1 Ústavy vázány. V případě neexistence napadeného ustanovení by obecné soudy mohly přezkoumávat, zda správní orgány při aplikaci neurčitého právního pojmu "veřejný zájem" v konkrétní situaci nepřekročily zákonem stanovené meze správního uvážení (srov. § 78 odst. 1 soudního řádu správního); to však napadená právní úprava de facto vylučuje a proto byla shledána protiústavní.

Konfiskace

- Jedná se o odnětí majetku bez náhrady, zpravidla hromadně, určité skupině osob na základě obecně závazného právního předpisu
- srov. vynikající posudek Fr. Weyra ze dne 20. 8. 1945 o úředních zákrocích proti Lichtensteinskému majetku (*pozn.: vloženo ve studijních materiálech*)

Trest propadnutí věci a trest propadnutí majetku

- prostředky trestního práva jsou *ultima ratio*, a jako takové musí obstát z hlediska přiměřenosti:

Ismailov v. Rusko (6. 11. 2008)

Zabavení majetku jako nepřiměřený zásah. Ázerbájdžánec pan Ismailov byl v Rusku podmíněně odsouzen za to, že při příjezdu do Moskvy nedeklaroval 21.348 USD, které si přivezl s sebou a které utržil za prodej svého bytu v Baku. Zabaveny mu byly rovněž tyto peníze. Soud konstatoval nepřiměřenost takového zásahu. Pachatel tu byl již podmíněně odsouzen za devizový delikt. Zabavení takového množství peněz, které přitom prokazatelně nepocházely z žádné nelegální činnosti, bylo nepřiměřené.

7. Restituce

- Ve skutečnosti se nejedná o restituce v pravém slova smyslu (*restitutio in integrum* – návrat do předešlého stavu), ale o nápravu jen některých (a ne jiných) majetkových křivd.
- Původně byl jedním z předpokladů pro uplatnění restitučního nároku **trvalý pobyt** na území republiky. Tato podmínka byla Ústavním soudem zrušena:

nález Ústavního soudu ze dne 12. 7. 1994, sp.zn. Pl. ÚS 3/94

Při řešení otázky ústavnosti podmínky trvalého pobytu ve smyslu napadeného zákona je dále nutno zvážit ustanovení článku 14 odst. 1 a odst. 2 Listiny. Podle tohoto článku svoboda pohybu a pobytu je zaručena. Každý, kdo se oprávněně zdržuje na území České a Slovenské Federativní Republiky (nyní České republiky), má právo svobodně ji opustit. Jestliže tedy napadené ustanovení zákona č. 87/1991 Sb. (§ 3 odst. 1, 2 - nyní 4) považuje za oprávněnou osobu jen fyzickou osobu, která (mimo další podmínky) má trvalý pobyt na území ČSFR (ČR) - a jestliže zákon jen této osobě umožňuje s úspěchem žádat o vydání odňatých věcí - pak tato zákonná podmínka ve svých důsledcích ústavně zaručenou svobodu pobytu a pohybu ignoruje

- Další problematickou podmínkou pro uplatnění restitučních nároků bylo **státní občanství**. Tato podmínka byla Ústavním soudem shledána přípustnou. Rovněž tak Evropskou komisí pro lidská práva. Naproti tomu Výborem OSN pro lidská práva v Ženevě nikoliv. Evropská komise tu vycházela z tzv. akcesorické rovnosti – rovnost se musí opírat o některé právo zakotvené v Úmluvě. Není-li tohoto práva (t.j. zde práva restituovat), nejde ani o porušení Úmluvy. Výbor OSN vycházel naproti tomu z tzv. neakcesorické rovnosti a konstatoval, že podmínka státního občanství je diskriminační.

z nálezu Ústavního soudu ze dne 4. 6. 1997, sp.zn. Pl. ÚS 33/96

Uvedený diskriminační charakter napadených částí ustanovení je dle stěžovatele zřejmý zejména z toho, že de facto jediným rozdílem mezi osobami, které podle současné úpravy nárok na restituci mají, a těmi, kteří tento nárok nemají, je jen to, v jaké zemi se rozhodli oni sami, popřípadě jejich rodiče, žít poté, co odešli z komunisty ovládaného Československa. Dále se ve své ústavní stížnosti zabýval problematikou našich občanů žijících na území USA, kde se získáním občanství Spojených států amerických je spojena ztráta občanství dřívějšího, což je dle stěžovatele v demokratickém státě nemyslitelné připisovat k tíži dotčených osob.

Cílem restitučního zákonodárství však bylo nejen zmírnění některých majetkových křivd, spáchaných komunistickým režimem, nýbrž i chápání restitucí jako jedné z forem privatizace. V podmínce státního občanství se proto promítla snaha zákonodárce provést restituci tehdy, když je dána přítomnost restituenta a tím i pravděpodobnost péče řádného hospodáře o restituovaný majetek

Výbor OSN pro lidská práva v Ženevě ve svých rozhodnutích z 19. července 1995, č. 516/1992 (Šimůnek), a ze dne 23. července 1996, č. 586/1994 (Adam), dospěl k závěru, podle něhož v případě zákona č. 87/1991 Sb. není dán žádný důvod, který by odůvodnil rozhodnutí zákonodárce rozlišovat mezi oběťmi konfiskování z titulu občanství. Podmínku občanství považuje proto za neslučitelnou se zákazem diskriminace dle čl. 26

Mezinárodního paktu o občanských a politických právech, který sice dle Výboru nepožaduje úplně stejné zacházení, nicméně vyžaduje, aby tu byl dostatečný důvod pro odlišný přístup.

Evropská komise pro lidská práva ve Štrasburku naopak v rozhodnutích ze dne 4. března 1996, č. 23131/93 (Brežný v. Slovensko), ze dne 11. dubna 1996, č. 28390/95 (Pezoldová v. Česká republika), ze dne 13. května 1996, č. 23899/93 (Nohejl v. Česká republika), ze dne 13. května 1996, č. 23063/93 (Jonas), přededslala, že k zásahům do vlastnického práva došlo v době, kdy Česká republika (resp. Československo) ještě nepřevzaly záruky za dodržování lidských práv (neslučitelnost *ratione temporis*). Dále konstatovala, že dle Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod neexistuje právo na restituci vlastnictví, a protože diskriminace dle čl. 14 Úmluvy je možná jen v souvislosti s porušením některého jiného hmotného práva zaručeného Úmluvou, nelze dovést v případě podmínky státního občanství a trvalého pobytu dle restitučních předpisů porušení zákazu diskriminace. Jestliže tedy dle Úmluvy neexistuje právo na restituci vlastnictví, jsou dle Komise restituční zcela v rukou toho kterého státu jako suveréna.

- Po rozpadu ČSFR se vyskytly názory, že restituovat mohou jen občané České republiky, a nikoliv již státní občané nově vzniklé Slovenské republiky. Takový výklad Ústavní soud ČR razantně odmítl:

nález Ústavního soudu ze dne 8. 6. 1995, sp.zn. IV. ÚS 215/94

Stěžejní otázkou je, zda lze považovat za ústavně konformní takovou praxi správních orgánů, která restituenty de facto rozdělí do dvou kategorií: na ty, kteří uplatnili svoje nároky ve stanovené lhůtě, v době uplatnění splňovali předepsané podmínky a o jejichž nárocích bylo rozhodnuto do okamžiku rozdělení státu, a na ty, kterým bylo po 1. 1. 1993 sděleno, že vlastně ex post přestali oprávněnými osobami být, i když i tyto osoby vykonaly pro uplatnění svého nároku vše, co záviselo na nich. Přitom je třeba zdůraznit i tu skutečnost, že obecná lhůta pro uplatnění nároků podle zákona o půdě byla stanovena do 31. 1. 1993 (§ 13 odst. 1), a že tedy drtivá většina žadatelů svoje nároky uplatnila v době existence společného státu, kdy podmínkou bylo státní občanství federální a trvalý pobyt na území federace. (*Pozn.: podmínka trvalého pobytu byla později zrušena a lhůta k uplatnění nároků byla později rovně posouvána*)

V neposlední řadě pak vycházel Ústavní soud i ze skutečnosti, že smyslem všech restitučních zákonů bylo zmírnění následků některých majetkových křivd, ke kterým došlo v rozhodném období. Jestliže tedy zákonodárce si byl vědom, že odstranění všech křivd je nereálné a že se musí spokojit jen s nápravou některých, nelze připustit, aby výklad těchto právních předpisů byl natolik dogmatický a ústavně nekonformní, že by zakládal de facto vůči některým osobám křivdy nové.

- Restituční nároky bylo možné postupovat třetím osobám. Náhradní pozemky pak v praxi (kdo uhádne proč?) získávali namnoze především tito spekulanti a původní restituční zůstávali neuspokojeni. Blížila se tzv. restituční tečka (31. 12. 2005), kdy poté by již mohli dostat jen finanční náhradu, a to ještě jen v cenách pozemků ze začátku devadesátých let. Restituční tečka byla nakonec zrušena nálezem Ústavního soudu ze dne 13. 12. 2005, sp.zn. Pl. ÚS 6/05, *ale jen pokud se týkala oprávněných osob, kterým vzniklo právo na jiný pozemek a jejich dědiců (nikoliv tedy vůči spekulantům)*.
- Osoby, které se svých bývalých nemovitostí nemohly domáhat dle restitučních předpisů (např. proto, že nesplňovaly podmínku státního občanství či proto, že o své nemovitosti přišly již před rozhodným obdobím), se pokoušely dosáhnout určení svého vlastnického práva dle obecné tzv. určovací žaloby (§ 80 písm. c) o.s.ř.) či vindikací (§ 126 Obč. zák.). Nejednotné soudní praxi učinilo přítrž až (velice kontroverzní) stanovisko Ústavního soudu:

ze stanoviska Ústavního soudu ze dne 1. 11. 2005, sp.zn. Pl. ÚS-st. 21/05

I. Tvrzením vlastnického práva, zejména toho, jež vyžaduje záznam do katastru nemovitostí, v případě absence legitimního očekávání na straně navrhovatele není naplněna preventivní funkce žaloby dle § 80 písm. c) občanského soudního řádu, a tedy není dána ani naléhavost právního zájmu na jejím podání.

II. Žalobou o určení vlastnického práva nelze obcházet smysl a účel restitučního zákonodárství. Nelze se účinně

domáhat podle obecných předpisů ani ochrany vlastnického práva, k jehož zániku došlo před 25. 2. 1948 a zvláštní restituční předpis nestanovil způsob zmírnění nebo nápravy této majetkové újmy.

Určovací žaloba by měla být především nástrojem prevence. Tady však není nástrojem prevence, nýbrž nástrojem, jímž mají být nahrazeny právní prostředky ochrany ve své době nevyužité nebo neúspěšné a zpochybněna zákonnost před šedesáti lety uskutečněných veřejnoprávních postupů; ve skutečnosti tedy nemíří k nastolení právní jistoty na straně žalobce, nýbrž k jejímu narušení na straně nynějšího vlastníka věci.

Restituční zákony v podstatě legalizovaly vlastnictví státu k majetku, který stát získal konfiskacemi, znárodněním a dalšími majetkovými opatřeními, bez ohledu na to, že by bez jejich existence jinak bývalo možné, v některých případech, uplatnit na takový majetek vlastnické právo podle obecných předpisů. Tím současně vyloučily možnost uplatnit tato práva jinak, tedy podle obecných předpisů, neboť tato úprava je speciální úpravou k předpisům obecným

srov. kritiku tohoto stanoviska: *Hrdina, I., A., Kavka, J.*, Obecné a zvláštní v pojetí Ústavního soudu. Právník 6/2006, s. 723 an. Kritizováno je zde mimo jiné to, že Ústavní soud zohledňuje i následně projevenou vůli zákonodárce.

- Zákonem č. 298/1990 Sb., o úpravě některých majetkových vztahů řeholních řádů a kongregací a arcibiskupství olomouckého vráceny přímo ze zákona některé konkrétní nemovitosti (cca 260 budov a pozemků) – jde o tzv. „výčtový zákon“. Mělo se jednat jen o dočasné řešení. K navrácení dalšího církevního majetku po dobu více než dvaceti let nedošlo, ačkoliv to zákon předpokládal. K řešení došlo až v roce 2013 s účinností zákona č. 428/2012 Sb., o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi.
- Výjimečný je náleží Ústavního soudu ze dne 7. 1. 2009, sp.zn. I. ÚS 2477/08, kdy v podstatě umožnil vrátit rodu Schwarzenbergů rodinnou hrobku, kterou by dle dosavadní judikatury získat nemohli. Ústavní soud tu však věc vůbec neposuzoval z hlediska možného zásahu do vlastnického práva, ale z hlediska zásahu do rodinného života podle čl. 10 odst. 2 Listiny, resp. právo na respektování soukromého a rodinného života podle čl. 8 odst. 1 Úmluvy.

8. Regulace nájmu

- Nájemní vztahy namnoze existují za absence smluvního ujednání – tzv. dekrety na byt.
- Problém zděděný z minulého režimu. Nelze tedy vyčítat samotné zavedení regulace nájmu, ale toliko rychlost a způsob její deregulace.
- Dlouhodobá nečinnost Parlamentu spočívající v nepřijetí zvláštního právního předpisu vymezujícího podmínky, za kterých je pronajímatel oprávněn zvýšit nájemné, je protiústavní (náleží Ústavního soudu ze dne 28. 2. 2006, sp.zn. Pl. ÚS 20/05)
- Od 1. 1. 2007 je možné nájemné jednostranně zvyšovat. Tím ale nebyla vyřešena protiústavní situace dlouhodobě trvajících před tímto datem.
- „Nesjednocující stanovisko“ Ústavního soudu ze dne 28. 4. 2009, sp.zn. Pl. ÚS-st 27/09, dle kterého je možné, aby pronajímatelé žalovali v některých případech stát a v některých samotného nájemce bytu. Srov. mnoho odlišných stanovisek a další kritiku.
- Ve věci Hutten-Czapska proti Polsku bylo shledáno porušení Úmluvy. Situace v ČR je přitom přinejmenším srovnatelná se situací v Polsku. Poté, co došlo v ČR k deregulaci – stížnost proti ČR zamítnuta.

Blíže – srov. komentář P. Molka a článek T. Herce – viz doporučenou literaturu.

9. Daně

- Ústavní soud je mimořádně zdrženlivý při posuzování daňových zákonů. „Koncepce daňové politiky je věcí státu, který určuje, jaké bude daňové zatížení poplatníka konkrétní daně.“
- Daňový zákon zrušen v nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 3. 2002, sp.zn. Pl. ÚS 33/01. Avšak pouze z důvodu retroaktivity zdanění.
- V nálezu Ústavního soudu ze dne 31. 1. 2008, sp.zn. Pl. ÚS 24/07 byl zamítnut návrh na zrušení zákona o stabilizaci veřejných rozpočtů. Mimo jiné učiněn i odkaz na výrok císaře Vespasiána *Pecunia non olet*.
- Podmínky, které musí daňový předpis splňovat, vytyčeny v nálezu ze dne 21. 4. 2009, sp.zn. Pl. ÚS 29/08, ve kterém byla posuzována daň z převodu nemovitostí.

z nálezu Ústavního soudu ze dne 21. 4. 2009, sp.zn. Pl. ÚS 29/08

Ústavní soud tu použil pro hodnocení daní *test proportionality v modifikované verzi*, sledující toliko vyloučení extrémní disproportionality a ověřující, zda nedošlo k porušení principu rovnosti.

1. **Daň nesmí být diskriminační**, nesmí tedy být v rozporu s ústavním principem akcesorické i neakcesorické rovnosti. Rovnost akcesorická se poměřuje ve vztahu k jinému základnímu právu nebo svobodě, zatímco rovnost neakcesorická tkví ve všeobecné rovnosti před zákonem. Přitom Ústavní soud chápe rovnost nikoli absolutně, nýbrž relativně: zásadě rovnosti v právech je třeba rozumět tak, že právní rozlišování mezi subjekty v přístupu k určitým právům nesmí být projevem libovůle.
2. **Daň nesmí mít rdousící efekt**, t.j. nesmí vést k plíživé konfiskaci a nesmí zasahovat do majetkové substance.
3. S odvoláním na judikaturu Spolkového ústavního soudu je pak v bodě 45. zmíněno ještě další kritérium, totiž že speciální ochrany požívají statky, jež slouží osobnímu živobytí vlastníka a jeho rodiny. Zákonodárce nesmí snižovat pod určitou mez dalším zdaněním ten majetek, který funguje jako základ individuálního formování života plátce daně. Ospravedlnění existence základního existenčního minima tu ovšem již nevyplývá jen z práva vlastnit majetek, nýbrž ze základního práva a zároveň základní objektivní ústavní hodnoty v podobě *lidské důstojnosti*, která ukládá státu povinnost ponechat, popř. zajistit každému občanovi základní potřeby pro lidskou a důstojnou existenci.

Otázka vhodnosti a nezbytnosti zdanění je zásadně ponechána na vůli zákonodárce, který za své rozhodnutí nese politickou odpovědnost.

Stavební spoření – nálezu Ústavního soudu ze dne 19. 4. 2011, sp.zn. Pl. ÚS 53/10